

EVANGÉLIUM A ROMOK FELETT

Mt 5,16

Nemcsak a föld rendült meg egy évvel ezelőtt, hanem a lelkek mélyén is mozgások, repedések keletkeztek. A felszín kérge meghasadt, és alóla a mélyből felbukkant az ember igazi arca: az érző, cselekvő, segítő emberi arc. És ezeken a fáradt, poros, verítékes emberarcokon ott a romok között élővé vált a Jézus evangéliuma: „Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket...”

Az 1977. márc. 4-én országunkat s leg súlyosabban annak fővárosát ért természeti katasztrófa, földrengésre emlékezünk, mely a szív, a lélek és a tudás összhangjában megmutatkozott emberi magatartást idézi fel. Tudatosul bennünk az az érzés, hogy hitre van szükségünk ahhoz, hogy szembe tudjunk nézni a megpróbáltatásokkal és az ezerarcú halál borzalmaival. A lélek hitében, a tudás világosságában és a szívből fakadó jócselekedetek fényében szépül meg az emberarc és válik istenheroldozóvá itt a földön Isten gyermeke. Jézus evangéliuma szólt ott a romok fölött: „Úgy fénylik a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket...”

Jézus evangéliumából mélységes istenhit és nagy emberszeretet árad. Saját életfeladatát így jelöli meg: „Azért jöttem, hogy másoknak szolgáljak.” Követőinek azt tanítja, hogy Isten legszebb dicsénete a világosságban és jócselekedetekben mutatkozik meg. Hiszen Isten szerető Atya, és van-e nagyobb öröm egy atya számára, mint az, ha gyermekei világossággal, jócselekedetekkel dicsérik őt és nem pusztá szavakkal. Jézus nem azt mondja: ezt tegyétek, hanem ő maga mutat példát. Szembeszáll az emberi szenvedélyekkel, és fölemeli a bűnös asszonyt, elítélőit pedig önvizsgálatra kényszeríti. Útba igazítja az örök életre vágyó gazdag ifjút. Lehajol a mindenki által megvetett bűnös Zákheushoz, a publikánushoz, új reményt fakaszt a megszáradt kezű ember szívében. A Bethesda tavánál a gyógyító vízhez vezeti a bénát, akinek „nincs embere”, hogy segítsen rajta. Wilde Oszkár így ír róla: „Egész életét áthatotta a szeretet és az együttérzés. Ő egyaránt megérintette a bélpoklosok nyomorúságát és a vakok éjszakáját...”

Jézus rövid földi életének, cselekedeteinek tanítása az, hogy emberré levésünk ott kezdődik, amikor megértjük, hogy az élet igazi értelme nem az önmagunk iránti szeretetben, hanem a másokért való szolgálatban van. Amikor tudatosul bennünk az az érzés és gondolat, hogy nemcsak azt kell tennünk, amihez kedvünk van, hanem azt, amivel másoknak segíthetünk. *Az egyéni életünk Jézus értékfogalmában akkor nyer értelmet, ha szeretettel, jócselekedetekkel szolgáljuk embertársainkat.*

Jézus és a jócselekedetek gyakorlásának nyomdokában járók, és akik az emberiség boldogságáért fáradoztak, keveset gyűjtöttek maguknak, de annál többet hagytak az emberiségre. Nekik köszönhető, hogy nagyobb hittel dolgozhat, többet élhet és kevesebbet szenved ma az ember. Örökölték ránk hősi életük példáját. Ez tanít, hogy az emberiség sem lelkieken, sem tudományban, sem anyagiakban, sem művészetben —

az élet egyetlen területén sem tud fejlődni, előbbre haladni, ha nincsenek olyanok, akik egész életüket odaadják az ember, az élet szolgálatának. Ezek az igazi hősök, mert nem mások életét, hanem a magukét, az egyetlent áldozzák azért, hogy ezáltal embertársaiknak jobb, szebb, boldogabb életet biztosítsanak. Az ilyenek számára csak biológiai halál van: munkájuk, szellemük, lelkük beleépül a halhatatlan életbe.

Minden egyes jócselekedetben, emberszolgálatban kiteljesedő élet egy-egy útmutatás. Azt az emberarcot tárja elénk, amilyeneknek kellene lennünk. Sokakat foglalkoztató kérdés, hogy van-e szükségünk eszményre. Hitem és értelmem azt mondja: az élet nemcsak annyi, amennyit látunk belőle. A testi életen túl és felül van egy lelki, érzelmi és egy szellemi világa is az embernek. Vannak, akik csak a testnek élnek. A vér és arany emberei: pénz és testi vágyak üldözői és üldözöttjei. Az élet azonban nemcsak annyi, mint amennyit test szerint élünk meg belőle naponta. A lélek és a szellem éppen úgy része ennek az életnek, s ennek táplálója az eszmény.

Jézus evangéliuma nemcsak szép, hitet, világosságot sugárzó, hanem jócselekedetekre buzdító, szenvedéseink közt lelki vigaszt nyújtó. Olyan, mint a napsugár, nemcsak melegít, de világosságot is áraszt. Az embert mutatja be hibáival és erényeivel, s mégis világa nem lehangoló, alapszíne nem komor; minden helyzetben felénk árad mélységes istenhite, emberszeretetének derűje és melege.

Régen a falusi ember szótárában volt egy nagyon szép és mélyértelmű kifejezés, az „élet“. Ez egy gyűjtőfogalmat jelentett: benne volt ebben a család, a gazdaság, az állatok, az udvar, a csűr — az egész kicsi zárt világ, ahol zajlott az élet, s amely betöltötte azt. Ma is, ha nem is abban a régi értelemben, de megvannak ezek a kis zárt világok, életek. Ezekből a kis „életek“-ből tevődik össze a nagy „Egész“. Ezeknek a kis életeknek, világoknak is megvannak a maguk lélekrengései, arculatát, hangulatát gyakran változtató belső mozgásai. Életünk szüntelen küzdelem. Ebben a testet-lelket próbára tevő életküzdelemben, tusakodásban szól ma is hozzánk Jézus evangéliuma: „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.“ Ez a legszebb istendicséret és emberszolgálat. Tárjuk ki szívünket mi is ez evangélium előtt, hogy új élet fakadjon a romok fölött. Amen.

BENCZÉDI FERENC

SORSVÁLLALÁS

(Pünkösöd)

ApCsel 2,41; Róm 1,15

Isten érző szívvel és gondolkozó értelemmel áldott meg bennünket. Szívünk és értelmünk cikázó, színes világában él, ragyog, sír ez a küzdelmes, szép világ, melynek sodrában élünk, vagy amely a letűnt idők történéseit az írás erejével előnkbe tárja. Emberi sorsok, életek eleve-